

Så hvis hr. Tommy Dinesen er tilfreds med svaret, vil finansministeren blive sparet for et efter min opfattelse på nuværende tidspunkt overflødigt samråd.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Til trafikministeren vil jeg sige, at jeg ikke indkalder til overflødige samråd, men at jeg mener, at det er et stort problem, for der er ikke noget, der hænger sammen i det.

Jeg tror, jeg har haft trafikministeren i samråd tre gange for at få at vide, hvad DSB Rederis fremtid er, og det kan der ikke siges ret meget om, men man behøver ikke at være gået ud af 7. klasse for at kunne finde ud af, at skal der købes nye færges for 1 mia. kr., foruden at der er kommet andre forpligtelser til, så er det ikke rart at være den ansvarlige bestyrelse i DSB Rederi. Jeg vil i hvert fald nødig befinde mig dér.

Derfor mener jeg stadig væk – og det vil jeg holde fast ved – at vi skal have finansministeren i samråd, for det her kan ikke holde.

Der har jo også været nogle udtalelser fra DSB Rederi om, at man nok ikke kan klare det. Det er jo blevet sagt af formanden for bestyrelsen – jeg tror, det var til Børsen – at hvis ikke det kan køre, må bestyrelsen overveje at gå af.

Jeg mener, at det, at man bestjæler DSB for i hvert fald et par hundrede millioner kroner om året ved at lave det nummer, som man her laver med ScandLines, er en forbrydelse. Og at hr. Arne Melchior er kommet på andre tanker, må jeg beklage meget. Jeg havde ærlig talt højere tanker om hr. Arne Melchior og troede faktisk, at når han fik en masse omtale ved at sige, at han ville stemme imod sin egen gruppe, ville han leve op til det, men det må jeg desværre konstatere at hr. Arne Melchior ikke gør.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 13 stemte for, 101 imod.

Ændringsforslag nr. 2 og 3 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 uden for betænkningen af Kim Behnke (FP) forkastedes, idet 6 stemte for, 108 imod.

§ 1 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 om indsættelse af en ny paragraf efter § 1 forkastedes, idet 15 stemte for, 97 imod.

§ 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 221: Forslag til lov om ændring af lov om Københavns Lufthavne A/S.

Af trafikministeren (Jan Trøjborg).

(Fremsat 13/3 96. Første behandling 26/3 96. Betænkning 11/4 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Forhandling om redegørelse nr. R 11: Ministeren for udviklingsbistands redegørelse af 31. januar 1996 om opfølgning af verdens-topmødet om social udvikling.
(Redegørelsen anmeldt 31/1 96. Redegørelsen givet 31/1 96. Beslutning om forhandling 31/1 96).

Forhandling

Lotte Henriksen (S):

Jeg vil takke for ministerens redegørelse, som jo var en opfølgning af dagsordenen af 23. februar 1995.

FN-konferencerne griber om sig, og store emner sættes på den internationale politiske dagsorden, og indimellem gør man sig nogle overvejelser om, hvad de nytter.

Det sociale topmøde var ét i rækken af de internationale konferencer og alligevel et helt nyt af slagsen, for med temaerne fattigdom, beskæftigelse og social integration ramte det direkte ind i, hvad man kan kalde de sociale menneskerettigheder, og det sociale topmøde satte ikke kun den sociale udvikling på dagsordenen; de deltagende lande, som alle tilsluttede sig slutdokumentet, vedkendte sig også et ansvar for den sociale udvikling.

At lade markeds kræfterne alene råde er nemlig ikke nok, såfremt man ønsker social udvikling; bevidst politisk handling er en forudsætning.

Den tilkendegivelse har vi glædet os over, selv om den ikke nødvendigvis i sig selv medfører, at de politiske ledere rent faktisk gennemfører de nødvendige politiske tiltag, som de har ansvaret for.

Men ansvaret for at opfylde målsætningen om at fremme lighed og social retfærdighed, tolerance, ansvar og mulighed for deltagelse i samfundets udvikling hviler i høj grad også på politikerne i de enkelte lande.

Lige så vel som Folketinget her i landet bekymrer sig om initiativer til bekæmpelse af arbejdsløsheden, forbedringer af vilkårene for og fremskaffelse af beskyttet arbejde til de handicappede, hjælp til de hjemløse og afskaffelse af ventelisterne på hospitalerne, må politikerne andre steder bekymre sig om, at børn ikke udnyttes til tvangsarbejde, at handicappede ikke forfølges, og at befolkningen ikke dør af sult. Forskellen er enorm, og bekymringerne synes usammenlignelige.

Også derfor er det nødvendigt at afholde verdens-topmøder og konferencer og at konfrontere verdens ulighed med realiteterne.

Havde vi stået i Uganda i dag og talt om opfølgning af det sociale topmøde, havde vi haft opgaver nok at løse for resten af vores politiske liv, og derfor vælger jeg i dag – med udgangspunkt i en international conferences afholdelse i Danmark – at koncentrere mig om Danmarks bidrag til den internationale opfølgning.

Det betyder absolut ikke, at de danske social-politiske initiativer ikke er vigtige, og mange af dem udsættes jo også løbende for en selvstændig drøftelse i Folketinget.

Fattigdomsproblemerne var ikke første gang på den internationale dagsorden ved det sociale topmøde i København. Til gengæld var det første gang, man forpligtede sig til at udrydde den absolutte fattigdom.

Desværre ser det mindre godt ud, hvad angår de faktiske realiteter, for de fattige udviklingslande modtager stadig mindre i støtte fra de rige industrilande, skellet mellem de rige og de fattige nationer vokser, og de fattige bliver flere og flere, ikke kun i Afrika, men også i Amerika og i Europa.

I Danmark har udviklingsbistanden allerede direkte fokus på fattigdomsproblemet, idet vi anser det for at være det altoverskyggende problem, og vi ser det også som vores opgave at få vore internationale partnere i bistandspolitikken til at forstå fattigdomsproblematikken.

Med en klar fattigdomsorientering i forhold til vores programsamarbejdslande, for hvilke der i disse måneder udarbejdes landestrategier, ser vi også gerne en oversigt over den fortsatte fattigdomsprioritering i programsamarbejdslandene, når udarbejdelsen af sektorstrategierne til sin tid er afsluttet. Det kunne efter dette arbejde også overvejes, hvorledes samarbejdet om fattigdomsbekæmpelsen mellem Danmark, udviklingslandene, andre donorlande og FN yderligere kunne intensiveres.

En af de grundlæggende forudsætninger for, at udviklingslandene kan komme ud af fattigdommen, er, at de kommer ud af gældsklemmen.

I den forbindelse besluttede Danmark under det sociale topmøde at eftergive 1 mia. kr. af den bilaterale gæld. Det var et godt initiativ, som vi gerne havde set efterfulgt i langt større omfang, ikke mindst af de multilaterale institutioner: Verdensbanken og IMF, Den Internationale Valutafond. For de fattigste lande udgør beta-